

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/46/2019
Identifikačné číslo spisu: 8018200212
Dátum vydania rozhodnutia: 10.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8018200212.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: BRASTRECH s.r.o., Volgogradská 13, 080 01 Prešov, IČO: 46 008 594, právne zastúpený: BENČÍK & PARTNERS, s.r.o., Aurela Stodolu 12, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100224940/2018 zo dňa 23.01.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/25/2018-81 zo dňa 27.03.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100224940/2018 zo dňa 23.01.2018 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov (ďalej len „správca dane“) č. 102176807/2017 zo dňa 16.10.2017, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 277 512,57 EUR a rozdiel v sume daňovej straty 116 034,20 EUR na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2014.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bolo spornou otázkou, či výdavky žalobcu, ktoré boli žalobcovi vyfakturované spoločnosťami MPV Consult, s.r.o., FAX & COPY PLUS spol. s r.o., AIRSTREAM, s.r.o., VAKPO, s.r.o., AMEKO, s.r.o., PreShov H+R, s.r.o. sú odrazom reálneho plnenia, a teda či sú alebo nie sú daňovými výdavkami žalobcu, pričom správny súd

po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že správca dane a žalovaný sa ustanoveniami zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z.z.“) dôsledne riadili. Podľa správneho súdu nárok daňovníka (žalobcu) na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Pokiaľ si daňovník uplatňuje nárok na uznanie uplatnených výdavkov (na základe dodávateľskej faktúry), ktoré vynaložil na úhradu tovarov a služieb, musí byť schopný preukázať nielen vecnú súvislosť úhrady za tovary a služby s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov, ale tiež to, že tento tovar bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou (dodávateľom) uvedenou na faktúre.

3. Správny súd konštatoval, že žalobca na základe predložených listinných dokladov nepreukázal dodanie prác a služieb spoločnosťami MPV Consult, s.r.o. a FAX & COPY PLUS spol. s r.o. ako dodávateľmi, pretože žalobca neuviedol miesta výkonu prác, nepreukázal pre koho boli práce vykonané a nepreukázal komu boli práce prefakturované, bez týchto dôkazov nemohol správca dane priradiť k vynaloženým nákladom odberateľské faktúry a ich zaúčtovanie vo výnosoch spoločnosti žalobcu nebolo preukázané. Správca dane preto v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov zvýšil výsledok hospodárenia o sumu 395 782,67 EUR vo vzťahu k dodávateľským faktúram od spoločnosti MPV Consult, s.r.o. a o sumu 138 986,00 EUR vo vzťahu k dodávateľským faktúram od spoločnosti FAX & COPY PLUS spol. s r.o.

4. Pri daňovej kontrole správca dane za účelom objasnenia obchodných vzťahov spoločnosti AIRSTREAM, s.r.o. a žalobcu vykonal dokazovanie týkajúce sa zaúčtovaných dodávateľských faktúr v súvislosti s automobilovým podujatím PAV Odžany v celkovej sume 101 550,00 EUR, ako aj dodávateľských faktúr v súvislosti s automobilovým podujatím Rally RZESZOW-PL v celkovej sume 153 000,73 EUR, ktoré žalobca vynaložil ako sprostredkovateľ pre odberateľa DROTÁR Autošport, s.r.o. Správca dane zistil, že v nákladoch žalobcu boli zaúčtované dodávateľské faktúry od spoločnosti AIRSTREAM, s.r.o. za služby, ktoré neboli prefakturované odberateľovi DROTÁR Autošport, s.r.o. alebo inému odberateľovi a zaúčtované vo výnosoch žalobcu, a to pre akciu PSV Odžany v celkovej čiastke 58 666, 68 EUR a pre akciu Rally RZESZOW-PL v celkovej čiastke 45 000,73 EUR.

5. Správny súd vo vzťahu k spoločnosti VAKAPO s.r.o. mal z obsahu administratívneho spisu žalovaného a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za preukázané, že správca dane neuznal žalobcovi faktúry v celkovej čiastke 59 000,04 EUR za práce - aktualizácie obvodu a registrov PPV, rozdeľovací plán vo forme vyúčtovacieho plánu, sprostredkovanie, výroba reklamy a zhotovenie strechy podľa priloženého krycieho listu rozpočtu. Správca dane vychádzal zo zistenej skutočnosti, že tieto vynaložené náklady nemal žalobca vyfakturované vo výnosoch a z predložených faktúr nebolo možné zistiť, kde a pre koho boli práce vykonané a nebol predložený súpis vykonávaných prác. Ako daňový náklad neboli správcom dane uznané ani dodávateľské interné faktúry č. 14/1175-14/1201, 14/1127 od spoločnosti VAKAPO s.r.o. v celkovej sume 178 333,45 EUR, a to z dôvodu, že žalobca tieto faktúry síce zaúčtoval do nákladov, avšak k výkonu daňovej kontroly ich nepredložil.

6. Vo vzťahu k spoločnosti AMEKO s.r.o. správca dane neuznal žalobcovi faktúry zaúčtované ako náklady v celkovej sume 17 500,00 EUR za stavebné práce z dôvodu, že z predložených faktúr nebolo možné zistiť, kde a pre koho boli vykonané, nebol predložený výpis vykonávaných prác a komu boli práce prefakturované. Bez týchto dôkazov správca dane nemohol priradiť k vynaloženým nákladom odberateľské faktúry a ich zúčtovanie vo výnosoch žalobcom nebolo preukázané.

7. Ďalej správny súd v súvislosti so spoločnosťou PreShov H+R, s.r.o. zistil, že správca dane neuznal žalobcovi zúčtovacie náklady od tejto spoločnosti za stavebné, výkopové, predrekonštrukčné a rekonštrukčné práce, pomocné údržbárske práce, zazimovanie a opravy vodných zariadení, oprava izolácie haly, pomocné a prípravné zväracie práce, pred, počas a po zväraní, betonárske práce, maľovanie priestorov v celkovej sume 175 045,15 EUR a stavebné práce Senica vo výške 12 500,00 EUR. V oboch prípadoch mal správny súd za preukázané, že pri fakturácii týchto prác nebolo možné

zistiť, kde a pre koho boli práce vykonané, žalobca nepredložil súpis vykonávaných prác, a teda nebolo možné zistiť súvislosť medzi vynaloženými nákladmi a výnosom.

8. Zaúčtované náklady na základe dodávateľských faktúr, označených ako neplatné dodávateľom PreShov H+R, s.r.o. v celkovej sume 89 097,19 EUR správca dane neuznal ako náklady vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov. Na základe uvedeného zistenia správca dane v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona číslo 595/2003 Z.z. zvýšil výsledok hospodárenia o sumu 89 097,19 EUR. Z uvedených faktúr pri označení „neplatné“ nebolo možné zistiť zodpovednú osobu, ktorá vykonala príslušnú opravu, deň jej vykonania a obsah opravovaného účtovného záznamu pred opravou aj po opravu. Takáto oprava v účtovnom zázname nesmie viesť k neúplnosti, nepreukázateľnosti, nesprávnosti, nezrozumiteľnosti alebo neprehľadnosti účtovníctva. Správny súd mal za to, že faktúry označené ako neplatné nespĺňali zákonné požiadavky na ich zaúčtovanie do účtovníctva a do nákladov spoločnosti podľa zákona č. 431/2002 Z.z.

9. Žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období 2014 zaúčtoval do nákladov aj dodávateľské faktúry od spoločnosti PreShov H+R, s.r.o. v celkovej 20 433,33 EUR, na ktorých nebol uvedený predmet fakturácie. Uvedené faktúry nespĺňali zákonnú požiadavku preukázateľného účtovného záznamu podľa § 32 zákona č. 431/2002 Z.z., za ktorý sa považuje iba účtovný záznam, ktorého obsah priamo dokazuje skutočnosť a ktorého obsah dokazuje skutočnosť nepriamo obsahom iných preukázateľných účtovných záznamov. Zaúčtované náklady na základe dodávateľských faktúr bez uvedenia predmetu fakturácie od dodávateľa PreShov H+R, s.r.o. v celkovej sume 20 433,13 EUR správca dane neuznal ako náklady vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov. Na základe uvedeného zistenia správca dane v súlade s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.z. zvýšil výsledok hospodárenia o sumu 20 433,33 EUR. Podľa názoru súdu preto správca dane na uvedené predložené dôkazy bez predmetu fakturácie nemohol prihliadnuť.

10. Žalobca mal zaúčtované v nákladoch tiež dodávateľské faktúry za natieračské, maliarske a čistiace práce na stĺpoch verejného osvetlenia v Prešove od spoločnosti PreShov H+R, s.r.o. v celkovej sume 16 000,00 EUR. Tieto práce boli fakturované daňovému subjektu Ľubomír Choma - Zemstav, K amfiteátru 15, Prešov. Faktúry od dodávateľa PreShov H+R, s.r.o. boli vystavené (práce boli vykonané a dodané pre spoločnosť BRASTRECH, s.r.o.) v mesiaci december 2014, pričom odberateľské faktúry pre daňový subjekt Ľubomír Choma - Zemstav boli vystavené od júna do decembra 2014, a teda práce boli vyfakturované žalobcom skôr ako boli pre žalobcu vykonané spoločnosťou PreShov H+R, s.r.o.

11. Správny súd sa nestotožnil s tvrdením dôkaznej núdze žalobcu z dôvodu, že nepredložil dôkazy správcovi dane, lebo doklady za kontrolované obdobie roku 2014 boli vydané Krajskému riaditeľstvu PZ v Prešove. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal správny súd preukázané, že s p. R., konateľom spoločnosti PrWe s.r.o., ktorá vedie účtovníctvo žalobcu bol dohodnutý termín predloženia dokladov na deň 07.04.2016 (úradný záznam č. 1028400 81/2016 zo dňa 30.03.2016). V tento deň zamestnanci správcu dane prevzali účtovné doklady na 1 ks CD a interné doklady IDU01-IDU-06. Inými dokladmi spoločnosť PrWe s.r.o. nedisponovala (zápisnica zo dňa 07.04.2016). Správca dane prevzal dňa 08.04.2016 od splnomocnenej zástupkyne žalobcu p. Č. doklady, ktoré predtým boli predložené ku kontrole dane a pridanej hodnoty za obdobie 01-03/2014, 05-12/2014 (Potvrdenie o zapožičaní dokladov č. 102898832/2016). Správca dane Výzvou č. 103256882/2016 zo dňa 01.06.2016 vyzval Krajské riaditeľstvo PZ, odbor kriminálnej polície Prešov na vydanie všetkých účtovných a iných dokladov žalobcu za obdobie apríl 2014. Z uvedených skutočností vyplýva, že správca dane disponoval aj dokladmi predloženými Krajskému riaditeľstvu PZ. Medzi predloženými dokladmi podľa tvrdenia správcu dane sa žiadne doklady, ktoré požadoval po žalobcovi výzvou zo dňa 07.06.2016 a 30.11.2016 nenachádzali.

12. K námietke žalobcu, že správca dane nevypočul S. S., správny súd uvádza, že faktúry boli spoločnosťou MPV Consult, s.r.o. vystavované v období od 02.09.2014 do 30.11.2014 a v čase vystavovania preverovaných faktúr nebol navrhovaný svedok S. S. oprávnený zastupovať spoločnosť MPV Consult. Správca dane a žalovaný preto dôvodne konštatovali, že navrhnuté vypočutie S. S. v

tomto daňovom konaní by bolo bezpredmetné.

13. Správny súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcu ohľadom výsluchu svedka Y. S., ktorý mal byť koordinátorom v rámci automobilových pretekov „Akcia ŠKBM, Akcia PAV Ostrá Lúka, PAV Rechberg“ a zastupoval daňový subjekt. Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane vyčerpávajúcim spôsobom vykonal šetrenie menovanej osoby, avšak bezúspešne. Dňa 20.09.2017 nahliadol správca dane do Zápisnice o ústnom pojednávaní č. 100805905/2017 zo dňa 09.05.2017, v ktorej správca dane vypočul ako svedka Y. S.. Svedok ešte pred položením otázok správcu dane požiadal o vyjadrenie k výsluchu svedka a prehlásil, že k obchodom spoločnosti BRASTRECH, s.r.o. sa nechce vyjadrovať, lebo nebol jej zamestnancom, neobjednával žiadnu zákazku, nevystavoval faktúry, nevie sa k obchodom spoločnosti vyjadriť, na pokyn p. A. išiel skontrolovať, či je to urobené, ale sa nevedel vyjadriť, kto jednotlivé práce mal vykonať. Keďže svedok odmietol vypovedať, neboli svedkovi zo strany správcu dane položené žiadne otázky (Úradný záznam č. 102005413/2017). Správny súd sa stotožnil s názorom žalovaného a so záverom správcu dane, že jeho ďalšie vypočutie by bolo bezpredmetné, pretože svoj vzťah k žalobcovi svedok Y. S. bezpochyby vyjadril.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

14. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Kasačnému súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil tak, že správnej žalobe vyhovie alebo alternatívne, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Súčasne požadoval náhradu trov právneho zastúpenia.

15. V kasačnej sťažnosti konštatoval, že sa nestotožňuje so závermi správneho súdu, pričom zotrval na svojej argumentácii uvedenej v správnej žalobe. Namietal, že žalovaný sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami a predovšetkým nevykonal navrhované dôkazy. Sťažovateľ žiadal vykonať výsluch svedkov S. S. a Y. S.. Správca dane sa odvolával na skutočnosť, že plnomocenstvo pre S. S. bolo vystavené dňa 05.12.2014, čiže až po fakturácii zdaniteľných plnení. Sťažovateľ komunikoval s S. S. ako zástupcom spoločnosti MPV Consult, s.r.o., ktorý mu preukázal oprávnenie zastupovať túto spoločnosť a nemôže za to, že správca dane má k dispozícii iba plnomocenstvo zo dňa 05.12.2014.

16. Podľa názoru sťažovateľa je rozsudok správneho súdu arbitrárny a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 250/2011 zo dňa 08.12.2011 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/8/2013 zo dňa 30.01.2014.

17. Ďalej argumentoval, že faktúry predložené v rámci daňovej kontroly správcovi dane spĺňali zákonom stanovené náležitosti, čo nerozporoval ani správca dane v priebehu konania. V predmete každej faktúry bolo uvedené komu sú práce fakturované a aké práce boli vykonané. Správca dane si neoveril u odberateľov, kde a aké práce boli vykonané, namiesto toho uviedol, že práce nemohli byť vykonané subdodávateľom z dôvodu, že tento nemal evidovaných zamestnancov, pričom si však mohol overiť prostredníctvom Sociálnej poisťovne skutočnosť, či mali subdodávatelia zamestnancov v rozhodnom období. Sťažovateľ ďalej na podporu svojich tvrdení predložil správny orgán fotodokumentáciu, CD nosiče z pretekov a poukázal na skutočnosť, že rozhovor s automobilovým pretekárom Z. D., pre ktorého zabezpečoval sťažovateľ služby na pretekoch bol odvysielaný aj slovenskou televíziou RTVS. Sťažovateľ uviedol, že nie je možné na jeho ťarchu pripísať konanie jeho obchodných partnerov, resp. subdodávateľov, pretože on preukazoval zdaniteľné plnenia na úseku dodávateľ - sťažovateľ (odberateľ) a sťažovateľ (dodávateľ) - odberateľ a nemôže zodpovedať za plnenie povinností iných podnikateľských subjektov.

18. Sťažovateľ tvrdil, že zákon nestanovuje povinnosť mať objednávku, podpísanú zmluvu alebo mať k

dispozícii zoznam osôb vykonávajúcich konkrétne práce. Dôkazom reálneho poskytnutia prác je faktúra a jej úhrada na bankový účet. Sťažovateľ predložil správcovi dane všetky relevantné doklady, ktoré boli v jeho dispozícii preukazujúce realizovanie fakturovaných služieb a niet zákonného ustanovenia ani reálnej možnosti, na základe ktorej by bol povinný a mohol zabezpečiť preukázanie realizácie fakturovanej služby i zo strany svojho dodávateľa a už vôbec nie subdodávateľa. Napriek tomu, že si sťažovateľ overil finančnú situáciu svojho dodávateľa, overil si obchodné meno a postavenie na trhu, nemal žiadnu možnosť ovplyvniť jeho ďalšiu existenciu do budúcnosti.

19. Ak správca dane nespochybnil reálne vykonanie prác a poskytnutie služieb, potom nemal právo vylúčiť sťažovateľovi tieto náklady, keď práce boli vykonané a sťažovateľom riadne prevzaté a následne odovzdané odberateľom sťažovateľa. V rámci posúdenia ekonomického charakteru dohodnutého plnenia medzi dodávateľmi a sťažovateľom bol jednoznačne a nespochybniteľne preukázaný hospodársky cieľ a samotná materiálna existencia zdaniteľných plnení.

20. K argumentácii sťažovateľa sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 01.08.2019, v ktorom uviedol, že krajský súd sa podrobne zaoberal namietanými skutočnosťami. Skutočnosť, že správca dane požadoval, aby sťažovateľ preukázal svoje tvrdenia predložením dôkazov nie je možné považovať za šikanózne konanie pretože dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, ktorý existenciu daňovo relevantných plnení musí preukázať, správne zaevidovať v účtovníctve a deklarovat'. Pokiaľ pri svojej činnosti nebol daňový subjekt dostatočne precízny a nevedel si evidenciu konkrétnej činnosti, ktorá by korešpondovala s jej účtovaním (fakturované práce, služby, dodávky), tak musí znášať dôsledky neunesenia dôkazného bremena.

21. Podstatou danej veci bola práve tá skutočnosť, že nebolo preukázané kto predmetné práce odovzdané odberateľom skutočne vykonal, pretože fakturovanie prác dodávateľom uvedeným na faktúre ešte nepreukazuje, že tieto práce skutočne vykonal dodávateľ uvedený na predmetných faktúrach. Len formálne doloženie uskutočnenia obchodného prípadu faktúrou, dokladmi o úhrade je bez preukázania skutočného vykonania prác, služieb (uskutočnenia dodávok a pod.) pre daňové účely nepostačujúce. Je vecou daňového subjektu aké dôkazné prostriedky má k dispozícii a či je schopný tvrdené skutočnosti aj preukázať.

III.

Konanie na kasačnom súde

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5S/25/2018 zo dňa 27.03.2019, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100224940/2018 zo dňa 23.01.2018 v spojení s rozhodnutím správcu dane č. 102176807/2017 zo dňa 16.10.2017.

24. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že správca dane vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu na daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2014 s dátumom začatia 15.03.2016.

25. Správca dane zisťoval pri všetkých realizovaných dodávateľsko-odberateľských vzťahoch preukázateľnosť vynaložených daňových výdavkov (nákladov) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov, vynaložených sťažovateľom a zaúčtovaných v jeho účtovníctve.

26. Daňový úrad Prešov kontrolu dane z príjmov právnickej osoby u daňového subjektu ukončil protokolom č. 104071364/2016 zo dňa 10.10.2016, v ktorom opísal priebeh daňovej kontroly. Správca dane doručil sťažovateľovi protokol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole dňa 08.03.2017. Sťažovateľ zaslal správcovi dane vyjadrenie k predmetnému protokolu dňa 16.03.2017.

27. Z protokolu o daňovej kontrole vyplýva, že daňový subjekt v podanom daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2014 priznal daň vo výške daňovej licencie 2 880,- EUR a vykázal stratu vo výške 116 034,20 EUR. Správca dane daňovou kontrolou neuznal sťažovateľovi daňovú stratu vo výške 116 034,20 EUR a vyčísлил rozdiel dane v sume 277 512,57 EUR.

28. Správca dane zistil, že v predložených účtovných dokladoch v mnohých prípadoch nebolo možné zistiť kde, pre koho boli práce vykonané a komu boli prefakturované, preto vyzval sťažovateľa výzvou č. 10329385/2016 zo dňa 07.06.2016 na predloženie dôkazov preukazujúcich zaúčtovanie výnosov doložením podpísaných objednávok, rozpočtov stavieb, súpisom vykonaných prác s uvedením pracovníkov, ktorí práce vykonali, uzatvorených zmlúv s odberateľmi, prípadne ďalších dôkazov.

29. Sťažovateľ v odpovedi na výzvu uviedol, že nemôže predložiť listinné dôkazy podľa požiadavky správcu dane a ako prílohu zaslal kópiu Zápisnice o vydaní dokladov Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru, odbor kriminálnej polície v Prešove

30. Doklady uvedené v prílohe k Zápisnici o vydaní dokladov Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru, odbor kriminálnej polície v Prešove boli žalobcom predložené dňa 08.04.2016, o čom spísal správca dane Potvrdenie o zapožičaní dokladov č. 102898832/2016. Správca dane vyzval žalobcu na predloženie ďalších dôkazov, ktoré by preukazovali súvislosť zaúčtovaných vynaložených nákladov s dosiahnutými príjmami. Požadované dôkazy žalobca nepredložil.

31. V priebehu výkonu daňovej kontroly správca dane výzvou č. 104382486/2016 zo dňa 30.11.2016 vyzval sťažovateľa na predloženie chýbajúcich účtovných dokladov, ktorý dňa 06.12.2016 elektronicky oznámil, že doklady preukazujúce hospodárske operácie a účtované prípady nemôže v požadovanej lehote predložiť, nakoľko boli všetky doklady za rok 2014 zadržané krajskou kriminálnou políciou v súvislosti s trestnou činnosťou tretích osôb.

32. Správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2014 preveroval daňové výdavky náklady týkajúce sa dodávateľských faktúr od spoločnosti MPV Consult, s.r.o., FAX & COPY PLUS spol s.r.o., AIRSTREAM, s.r.o., VAKPO, s.r.o., AMEKO, s.r.o., PreShov H+R, s.r.o., Vann Stroom, s.r.o., Brno.

33. Dňa 16.10.2017 prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie číslo: 102176807/2017, ktorým sťažovateľovi vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2014 v sume 277 512,57 EUR a rozdiel v sume daňovej straty 116 034,20 EUR.

34. Proti prvostupňovému rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. O odvolaní bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného tak, že vyššie špecifikované prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

35. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

36. Správne súdu v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

37. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

38. Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

39. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

40. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

41. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

42. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

43. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

44. Podľa § 2 písm. b/ a c/ zákona č. 595/2003 Z.z. predmetom dane je príjem (výnos) z činnosti daňovníka a z nakladania s majetkom daňovníka, pričom príjmom sa rozumie peňažné aj nepeňažné plnenie.

45. Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z.z. daňovým výdavkom (nákladom) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov sa rozumie výdavok (náklad) preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka.

46. Podľa § 2 písm. j/ zákona č. 595/2003 Z.z. je základom dane rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových

výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak tento zákon neustanovuje inak.

47. Podľa § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 595/2003 Z.z. pri zisťovaní základu dane alebo daňovej straty sa vychádza u daňovníka účtujúceho v sústave podvojného účtovníctva z výsledku hospodárenia.

48. Podľa § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.z. výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami podľa odseku 1 pri zisťovaní základu dane sa zvýši o sumy, ktoré nemožno podľa tohto zákona zahrnúť do daňových výdavkov, alebo ktoré boli do daňových výdavkov zahrnuté v nesprávnej výške.

49. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 431/2002 Z.z.“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi (§ 10).

50. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z.z. účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

51. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. je účtovná jednotka povinná viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne, zrozumiteľne a spôsobom zaručujúcim trvalosť účtovných záznamov.

52. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. je účtovný doklad preukázateľný účtovný záznam, ktorý musí obsahovať slovné a číselné označenie účtovného dokladu, obsah účtovného prípadu a označenie jeho účastníkov, peňažnú sumu alebo údaj o cene za mernú jednotku a vyjadrenie množstva, dátum uskutočnenia účtovného dokladu, ak nie je zhodný s dátumom vyhotovenia, podpisový záznam zodpovednej osoby, označenie účtov, na ktorých sa účtovný prípad zaúčtuje, ak to nevyplýva z programového vybavenia.

53. Podľa § 32 ods. 1 písm. a/ zákona č. 431/2002 Z.z. sa za preukázateľný účtovný záznam - faktúru považuje iba účtovný záznam, ktorého obsah priamo dokazuje skutočnosť.

54. Podľa § 34 zákona č. 431/2002 Z.z., ak účtovná jednotka zistí, že niektorý účtovný záznam (faktúra) je neúplný, nepreukázateľný, nesprávny alebo nezrozumiteľný, je povinná vykonať bez zbytočného odkladu jeho opravu.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Prešove, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

56. Kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne. V aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia.

57. V nadväznosti na uvedené považuje kasačný súd za podstatné zaujať právny názor k viacerým sťažovateľom nastoleným otázkam týkajúcim sa predovšetkým unesenia dôkazného bremena, resp. jeho rozloženia medzi sťažovateľa a správcu dane, otázky, či skutkový stav v rozsahu zistenom správcom dane umožnil spoľahlivo vyvodiť vyššie popísané závery spojené s uložením daňovej povinnosti ako aj otázky nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu.

58. Účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový

poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

59. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane vykonáva a vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane.

60. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach, dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

61. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku sp.zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015 aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácii relevantných ustanovení.

62. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

63. Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť). Takto si daňový subjekt splní svoje povinnosti v daňovom konaní, teda aj povinnosť dôkaznú. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcom dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej (uznesenie Ústavného súdu SR z 14. novembra 2018, č.k. I.ÚS 377/2018-53).

64. Podľa názoru kasačného súdu je nutné uvedomiť si postavenie správcu dane v daňovom konaní, ktorý nie je protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustáľuje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak, daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 daňového poriadku a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov; b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný

správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania; c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Touto skutočnosťou je aj realnosť dodania tovaru alebo služby platiteľom, ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že dodanie tovaru bolo realizované konkrétnymi dodávateľmi, zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením.

65. K sťažovateľovým námietkam, podľa ktorých sa krajský súd nevysporiadal dostatočným spôsobom so žalobnými námietkami kasačný súd uvádza, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV.ÚS 115/03 , III.ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III.ÚS 209/04).

66. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetenko v. Moldavsko uviedol: „...jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody sa môže meniť v závislosti od osobitných okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.“

67. Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného ako aj prvoinštančného rozhodnutia.

68. Vo vzťahu k námietke nevypočutia pána S. S., ktorého výpoveď považuje sťažovateľ za kľúčovú, kasačný súd uvádza, že z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že osoba pána S. bola oprávnená konať za spoločnosť MPV Consult, s.r.o. odo dňa 05.12.2014, pričom faktúry boli vystavované od 02.09.2014 do 30.11.2014. Taktiež zo zistenia správca dane vyplýva, že pán S. sa k obchodom sťažovateľa nechcel vyjadriť.

69. Najvyšší súd v prejednávanej veci v prvom rade poukazuje na to, že pokiaľ má byť určitá obchodná transakcia uznaná ako výdavok v zmysle zákona o dani z príjmov, musí byť podľa citovaných ustanovení takýto výdavok dostatočne preukázaný. Splnenie zákonných podmienok nie je samozrejme viazané len na ich formálne preukázanie, ale podstatné je, aby formálne deklarované úkony mali svoj reálny a preukázateľný skutkový základ. Ak je nárok na uznanie výdavku podložený konkrétnou faktúrou, potom splnenie podmienky preukázateľnosti výdavku nie je možné viazať len na reálne uskutočnenie fakturovaných dodávok tovarov a služieb, ale musí byť tiež preukázaná zhoda medzi skutočným dodávateľom a dodávateľom deklarovaným vo faktúre. Dôvodom neuznania výdavkov uplatnených sťažovateľom v prejednávanej veci bola práve skutočnosť, že správca dane spochybnil dodanie dodávateľom uvedeným na faktúrach a sťažovateľ svoje tvrdenie nepreukázal.

70. Vo vzťahu k namietanému prenosu dôkazného bremena na sťažovateľa najvyšší súd uvádza, že sťažovateľ nesprávne interpretuje závery napadnutého rozsudku, keď konštatuje, že pochybnosti o dodaní vznikli u dodávateľa, resp. subdodávateľa sťažovateľa, pričom má sťažovateľ za to, že nenesie zodpovednosť za dôkaznú povinnosť iného daňového subjektu. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na uznanie určitého výdavku na základe ním predložených faktúr, musí byť potom schopný preukázať, že obchody boli reálne uskutočnené tak, ako sú deklarované na predložených faktúrach.

71. Kasačný súd poukazuje na aktuálnu judikatúru, vzťahujúcu sa na daň z príjmov, aplikovateľnú na

predmetnú vec: „Základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle uvedených zákonných ustanovení sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti (daňovník musí vedieť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný), na ktoré kritériá musia daňovníci vždy pamätať, a to pri každom konkrétnom výdavku, len ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak, s poukazom na § 19 ods. 2 - 5, § 20, § 21 zákona č. 595/2003 Z.z. Pre splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následné určenie správnej výšky základu dane z príjmov nepostačuje, ak daňovník deklaruje prijatie dodávky tovaru alebo služby len preukázaním daňového dokladu - faktúry s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia na jednej strane jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia a na druhej strane je potrebné, aby bolo preukázané, že k prijatiu tovaru deklarovaného v daňovom doklade reálne aj došlo, a to v rámci dojednaných dodávok tovarov jednotlivými dodávateľmi. Pokiaľ nie sú splnené tieto hmotnoprávne podmienky, nie je možné konštatovať, že daňový subjekt preukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane z príjmov.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf 45/2015 z 26.01.2017).

72. „Daňový výdavok musí byť dostatočne preukázaný, čo znamená, že žalobca musí uniesť dôkazné bremeno a preukázať vecnú súvislosť úhrady za tovary a služby s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov a tiež skutočnosť, že tovar bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5Sžf 60/2015 z 28. februára 2017).

73. S poukazom na výsledky rozsiahleho dokazovania vykonaného správcom dane je kasačný súd toho názoru, že sťažovateľ nepreukázal vynaloženie výdavkov za dodanie tovarov a služieb spoločnosťami MPV Consult, s.r.o., FAX & COPY PLUS spol s.r.o., AIRSTREAM, s.r.o., VAKPO, s.r.o., AMEKO, s.r.o., PreShov H+R, s.r.o., v súlade s ust. § 2 písm. i/ a za použitia § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z., a preto nemohli byť tieto výdavky uznané za oprávnené náklady (výdavky). Nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Iba bezpodmienečné splnenie týchto podmienok zakladá nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov. Ak daňovník kumulatívne tieto zákonné podmienky nesplní (čo v danom prípade splnené zo strany žalobcu nebolo), je správca dane a žalovaný oprávnený tieto daňové výdavky neuznať.

74. Aj podľa názoru kasačného súdu, daňový subjekt v danom prípade neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že ním uplatnený náklad bol skutočne vynaložený na dosiahnutie jeho zdaniteľných príjmov.

75. Kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

76. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd sa s nimi stotožnil v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

77. Podľa ust. § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

78. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali,

preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

79. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.